

Sygn. akt III AUa 389/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 r. w Lublinie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury od wcześniejszej daty

na skutek apelacji wnioskodawcy K. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 10 lutego 2015 r. sygn. akt VIII U 1812/14

oddala apelację.

III AUa 389/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawcy K. S. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. odmawiające wypłaty wyrównania emerytury od dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. trzema decyzjami z dnia 6 lutego 2013 r., 7 marca 2013 r. oraz 4 czerwca 2013 r. odmówił K. S. prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Na skutek odwołań wnioskodawcy Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r., wydanym w sprawie VIII U 627/13, zmienił zaskarżone decyzje i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od 31 stycznia 2013 r.

Podczas składania wniosków 30 stycznia 2013 r., 4 marca 2013 r. i 29 maja 2013 r. oraz w dacie wydania wyroku K. S. pozostawał w stosunku pracy. Decyzją z dnia 28 lipca 2014 r. pozwany wykonał wyrok i przyznał wnioskodawcy emeryturę od daty określonej w wyroku, czyli od dnia 31 stycznia 2013 r., zawieszając jednocześnie jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

W dniu 9 kwietnia 2014 r. K. S. złożył do organu rentowego świadectwo pracy, z którego wynika, że umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 marca 2014 r.

Zaskarżoną decyzją organ rentowy podjął wypłatę świadczenia od dnia rozwiązania stosunku pracy, czyli od 31 marca 2014 roku.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, przywołując przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 748).

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie zauważył organ rentowy, że wnioskodawca nabył prawo do emerytury na podstawie art. 184 cyt. ustawy. Przepis ten zawiera przesłanki jakie muszą zostać spełnione aby ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 r. nabył prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Wśród tych wymogów nie występuje warunek rozwiązania stosunku pracy na dzień złożenia wniosku o emeryturę, obowiązujący do dnia 31 grudnia 2012 r. Tak więc w okresach kolejno składanych wniosków ubezpieczony mógł pozostawać w zatrudnieniu. Okoliczność ta wynika również pośrednio z postępowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie w sprawie o ustalenie prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że zagadnienie powyższe było znane profesjonalnemu pełnomocnikowi wnioskodawcy r. pr. P. C., reprezentującemu interesy ubezpieczonego w poprzedniej sprawie, który nie pouczył ubezpieczonego, że mógł ewentualnie rozwiązać stosunek pracy. W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że zarzut zawarty w odwołaniu, co do braku tego pouczenia ze strony ZUS, pozostaje bezprzedmiotowy.

Sąd Okręgowy odniósł się nadto do zarzutu, dotyczącego powinności pozwanego wydania decyzji przyznającą emeryturę znacznie wcześniej, bez potrzeby postępowania sądowego. W ocenie Sądu jest to okoliczność, która nie podlega rozpoznaniu w niniejszej sprawie, albowiem zaskarżona decyzja, treścią której Sąd jest związany, dotyczy odmiennej problematyki.

Sąd Okręgowy odwołał się do treści 103 cyt. ustawy wywodząc, że za czas, w którym wnioskodawca pobierał wynagrodzenie za pracę, nie mógł otrzymać wyrównania emerytury. Wynagrodzenie jest bowiem dochodem, który ubezpieczony uzyskiwał przed 4 sierpnia 2014 r. Dlatego też organ rentowy w decyzji z 28 lipca 2014 r. wykonując wyrok tuż. Sądu potwierdził tylko nabycie prawa do świadczenia, zawieszając jego wypłatę zgodnie z powołaną normą prawną.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu braku pouczenia ubezpieczonego co do faktu zawieszenia wypłaty emerytury w wypadku kontynuacji zatrudnienia, podczas gdy ubezpieczony podnosił okoliczność błędnego pouczenia przez pracownika ZUS – nie zaś jego braku;
- 2) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 299 w zw. z art. 227 i art. 217 § 2 k.p.c. polegające na pominięciu dowodu z zeznań wnioskodawcy, mimo że nie był spóźniony oraz zmierzał do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy;
- 3) naruszenie prawa materialnego tj. § 2 rozporządzenia Ministra Pracy

i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe poprzez jego niezastosowanie.

Powołując powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego poprzez podjęcie wypłaty emerytury od dnia 31 stycznia 2013 r. ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podnosił, że wnioskodawca został błędnie pouczony co do braku konieczności rozwiązania stosunku pracy celem wypłaty emerytury. Decyzja organu rentowego została wydana z naruszeniem § 2 cyt. rozporządzenia, z którego wynika, że organy rentowe udzielają informacji w zakresie warunków wymaganych do ustalania świadczeń. Sąd nie przeprowadził nadto zawnioskowanego dowodu z przesłuchania wnioskodawcy, zatem nie przeprowadził postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Z tych względów skarżący uznawał apelację za uzasadnioną.

W odpowiedzi na apelację pozwany wnosił o jej oddalenie podnosząc, że z treści art. 103a cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynika konieczność zawieszenia emerytury jeśli emeryt kontynuuje zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Pozwany wskazał nadto, że wyspecjalizowana i przeszkolona kadra pracowników ZUS nie mogła udzielić wnioskodawcy błędnego pouczenia w tak oczywistej sprawie.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji nie są trafne.

Po pierwsze skoro wnioskodawca kwestionuje zasadność zawieszenia prawa do emerytury winien był zaskarżyć decyzję, która o powyższym rozstrzygała tj. decyzję z dnia 28 lipca 2014 r. Tymczasem zaskarżona decyzja z dnia 4 sierpnia 2014 r. podejmuje wypłatę świadczenia, jest zatem konsekwencją uprzedniego wstrzymania wypłaty, którego wnioskodawca nie kwestionował. Zgodnie z treścią art. 135 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. Wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy, zatem ustała przyczyna zawieszenia prawa do emerytury i pozwany podjął jej wypłatę.

Już tylko z tego względu zarzuty apelacji nie są zasadne.

Po drugie – ustosunkowując się do tych zarzutów Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca został błędnie pouczony przez pracownika Oddziału ZUS co do konieczności rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania wypłaty świadczenia emerytalnego. Na rozprawie w dniu 10 lutego 2015 r. wnioskodawca przyznał, że nie informowano go w ZUS, że powinien się zwolnić z pracy gdy pytał „o sprawy związane z przyznaniem emerytury”. Zasadnie Sąd Okręgowy rozgraniczył zagadnienia związane z przyznaniem prawa do emerytury

i wypłaty emerytury. Sąd wskazał, że przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 31 stycznia 2013 r. w trybie art. 184 cyt. ustawy nie było uzależnione od rozwiązania stosunku pracy. Tym samym pracownik ZUS nie musiał informować wnioskodawcy o konieczności „zwolnienia się z pracy” w celu nabycia uprawnień emerytalnych.

Słusznie apelujący podniósł, że Sąd Okręgowy błędnie przywołał zarzut wskazany przez wnioskodawcę w odwołaniu, gdyż nie podnosił on braku pouczenia ale błędne pouczenie przez pracownika ZUS. Okoliczność ta nie ma jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, wobec wyraźnego wskazania przez skarżącego, że pytał o sprawy związane z „przyznaniem prawa” do świadczenia. W tej sytuacji nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań wnioskodawcy nie wpłynęło na wynik postępowania. W świetle art. 299 k.p.c. sąd może dopuścić dowód z przesłuchania stron o ile pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy wyjaśnił istotne dla sprawy okoliczności, zatem dowód z przesłuchania wnioskodawcy był zbędny.

Wobec braku naruszenia prawa procesowego wskazanego w apelacji nie można uznać za trafny zarzutu naruszenia § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. Nr 237, poz.1412), obligującego organy rentowe do udzielania informacji, w tym wskazówek i wyjaśnień, w zakresie dotyczącym warunków i dowodów wymaganych do ustalania świadczeń.

Istotne jest to, że wnioskodawca w dacie ustalenia prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie a następnie w decyzji wykonującej ten wyrok. Tym samym wystąpiła przesłanka do zawieszenia prawa do emerytury i wstrzymania jej wypłaty – art. 103a w zw. z art. 134 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wystąpienie przesłanki wymienionej w treści art. 103a cyt. ustawy spowodowałoby zawieszenie prawa do emerytury nawet wówczas gdyby ubezpieczony został błędnie poinformowany przez ZUS co do zasad wypłaty świadczenia. Prawo do emerytury uległoby bowiem zawieszeniu z mocy prawa. Ewentualna szkoda wyrządzona błędną informacją pracowników ZUS mogłaby być naprawiona wyłącznie w drodze przepisów kodeksu cywilnego a nie w drodze decyzji wyrównującej świadczenie. Taka decyzja naruszałaby bowiem obowiązujące prawo.

Z tych względów, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest trafny i zgodny z obowiązującymi przepisami prawa, zaś apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.